

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 025438 20 Увп
Бања Лука, 15.12.2021. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Страхине Ђурковића предсједника вијећа, Душка Бојовића и Смиљане Мрша чланова вијећа, уз учешће записничара Радмиле Дмитровић, у управном спору по тужби С. Д. из Б., улица Б. К. број ... (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број 16-03/2.2.1-372-227/19 од 18.9.2019. године Министарство ... Р. С., Б. Л. (у даљем тексту: тужени), у предмету стамбеног збрињавања породица погинулих бораца додјелом неповратних новчаних средстава, одлучујући о захтјеву тужиоца поднесеном по пуномоћнику Р. П. адвокату из Б., А. С. С. број ..., за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 025438 19 У од 24.9.2020. године, у нејавној сједници одржаној дана 15.12.2021. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Одбија се захтјев тужиоца за накнаду трошкова подношења захтјева за ванредно преиспитивање пресуде.

Образложење

Побијаном пресудом је одбијена тужба против оспореног акта туженог, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против рјешења Одјељење ... Град Б. (у даљем тексту: Одјељење Б.) број 06-568-179/19 од 1.8.2019. године, којим је одбијен захтјев тужиоца за стамбено збрињавање додјелом неповратних новчаних средстава, позивом на одредбу члана 6. и 11. став 2. Уредбе о стамбеном збрињавању породица погинулих бораца и ратних војних инвалида Одбрамбено-отаџбинског рата Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 26/19 у даљем тексту: Уредба) јер је наплатио ратну нематеријалну штету у износу од 12.000 КМ.

Одбијање тужбе образложено је разлозима да је оспорени акт правилан, јер је жалба тужиоца на првостепено рјешење одбијена због тога што је првостепени орган пропустио да утврди чињеницу да је тужилац, поред предметне непокретности у Б. у улици Б. К. број ... за коју је затражио додјелу бесповратних новчаних средстава и чија је вриједност непокретности према обрачуна тржишне вриједности непокретности за 2019. годину утврђена у износу од 45.148,45 КМ, уписан у Фискалном регистру Р. С. и као власник непокретности у Ч. на адреси Л. ... у површини од 46051 м², чија вриједност према прегледу обрачуна тржишне вриједности непокретности за 2019. годину износи 42.559,30 КМ, тако да је примјеном члана 225. став 3. Закона о општем управном

поступку („Службени гласник Републике Српске“ број 13/02, 87/07, 50/10 и 66/18, у даљем тексту: ЗОУП) тужени у оспореном акту изложио своје разлоге за одбијање жалбе, утврђујући да тужилац не испуњава услове за стамбено збрињавање додјелом неповратних новчаних средстава ни по члану 11. став 1. тачка 7) Уредбе. Стога су без утицаја наводи тужбе да је оспорени акт донесен неправилном примјеном члана 11. став 1. тачка 8) и став 2. Уредбе у вези са чланом 6. Уредбе, што се односи на додјелу неповратних новчаних средстава само у висини разлике између износа од 8.000 КМ предвиђеног за додјелу по том основу и износа наплаћене ратне нематеријалне штете, које одредбе су оглашене неуставним одлуком Уставног суда Републике Српске број У-68/19 од 20.5.2020. године, а по основу којих одредаба је првостепеним рјешењем одбијен захтјев тужиоца за додјелу неповратних новчаних средстава са образложењем да је наплатио ратну нематеријалну штету у износу од 12 000 КМ.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев) тужилац побија њену законитост, због основа из члана 35. став 2. Закона о управним споровима („Сл. гласник Републике Српске“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС). Истиче да је образложење побијане пресуде нејасно, јер је чланом 6. Уредбе прописано да се неповратна новчана средства могу додијелити у износу од 8.000 КМ за доградњу, поправку и санацију стамбене јединице која је у власништву подносиоца захтјева, са чим у вези није тачна констатација суда да је он власник непокретности у Ч., чему у прилог доставља увјерење Управа ... (РУГИПП) Подручна ... Ч. број 21.51/952.1-878/20 од 30.9.2020. године из којег је видљиво да нема непокретност у Ч., нити је имао у току подношења захтјева за стамбено збрињавање. Како је одлуком Уставног суда Републике Српске број У-68/19 од 20.5.2020. године утврђено да одредба члана 11. став 2. Уредбе није у сагласности са Уставом Републике Српске, па код чињенице да није наплатио ратну штету у износу од 12.000 КМ него је наплатио ту штету у износу од 6.000 КМ, а да му је по основу законске затезне камате исплаћен и износ од 6.000 КМ, оспорени акт сматра незаконитим јер је заснован на сасвим другом разлогу због којег није одбијен његов захтјев, већ на чињеници да је власник непокретности у Ч., што није тачно, будући да у супротном и не би могао поднијети захтјев за додјелу средстава чија је намјена куповина или изградња стамбене јединице, односно доградња, поправка и санација стамбене јединице која је у власништву подносиоца захтјева. Предлаже да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење, или да се пресуда преиначи тако да се оспорени акт поништи, а тужени обавезе да му надокнади трошкове састава предметног захтјева по пуномоћнику адвокату у износу од 877,50 КМ.

Тужени у одговору наводи да је захтјев без основа, будући да је према одредбама члана 125. ЗОУП-а странка дужна да свој захтјев изнесе тачно, потпуно и одређено, те да за све чињенице на којима заснива захтјев предложи доказе и да их по могућности приложи, а чланом 19. ЗУС-а прописано да се у тужби не могу износити нове чињенице и предлагати нови докази, осим ако несумњиво указују да је чињенично стање очигледно другачије од оног које је утврђено у управном поступку и под условом да тужилац пружи доказ да их без своје кривице није могао раније изнијети. Како је тужилац у захтјеву за стамбено збрињавање дао изјаву да су он и кћерка наплатили ратну штету по основу погибије сина односно брата, у износу од 12.000 КМ, првостепено рјешење је донесено у складу са том изјавом, а у жалби је тужилац измијенио изјаву о наплаћеној ратној штети наводећи да је наплатио износ од 6.000 КМ а да разлика до износа од 12.000 КМ представља камату за доцњу у плаћању, док у тужби није навео колики износ ратне штете је онда наплатила његова кћерка (која је неспорно на то имала право) као члан

његовог породичног домаћинства јер се с њим заједно и стамбено збрињава, па тако да та изјава тужиоца не представља доказ из члана 19. ЗУС-а који би указивао на битно другачије чињенично стање од онога утврђеног у управном поступку и који доказ тужилац из оправданих разлога без своје кривице није могао раније изнијети. Наглашава да тужилац не испуњава услове по два основа, како је то и образложено у оспореном акту, то јест по основу одредаба члана 6. и 11. став 2. Уредбе јер је наплатио ратну нематеријалну штету у износу од 12.000 КМ, а и по одредбама члана 11. став 1. тачка 7) Уредбе јер је власник непокретности чија вриједност прелази износ од 30.000 КМ, будући да има непокретност у Ч. чија је процијењена вриједност 42.559,30 КМ и другу непокретност у Б. чија је процијењена вриједност 45.148,45 КМ. Предлаже да се захтјев одбије.

Размотривши захтјев, одговор туженог, побијану пресуду и оспорени акт, као и цјелокупне списе предметне управне ствари, на основу одредбе члана 39. ЗУС-а, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Из списка произлази да је поступајући по захтјеву тужиоца од 8.5.2019. године за стамбено збрињавање додјелом неповратних новчаних средстава, поднесеном по основу Јавног позива туженог министарства од 8.4.2019. године и 27.5.2019. године, Одјељење Б. одбило тај захтјев, утврђујући да тужилац не испуњава услове из члана 6. и 11. став 2. Уредбе, јер је наплатио ратну штету у укупном износу од 12.000 КМ. Против тог рјешења је тужилац изјавио жалбу, наводећи да ратна штета коју је добио због погибије сина, не може бити основ за одбијање захтјева за стамбено збрињавање, а оспореним актом је жалба одбијена позивом на одредбу члана 11. став 2. и став 4. а и члана 6. Уредбе, а такође позивом на члан 11. став 1. тачка 7) Уредбе којим је прописано да се сматра да је стамбено збринута лице из члана 7. Уредбе, ако је власник непокретности, предузећа или радње која има вриједност већу од 30.000 КМ. То утврђење да је захтјев неоснован и по основу одредбе члана 11. став 1. тачка 7) Уредбе је засновано на увјерењу Министарство ... Р. С., Пореска ... – Подручна ... Б. (у даљем тексту: Пореска ...) од 23.7.2019. године којим се потврђује да је тужилац у Фискални регистар непокретности Р. С. пријавио двије непокретности, и то једну у Ч. тржишне вриједности у износу од 42.559,30 КМ и другу у Б. тржишне вриједности 45.148,45 КМ. Оспорени акт је оснажен побијаном пресудом, са разлозима који су већ изнесени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Правилност и законитост побијане пресуде се не може довести у сумњу наводима предметног захтјева.

Наиме, тачно је да је првостепеним рјешењем одбијен захтјев тужиоца за стамбено збрињавање додјелом неповратних новчаних средстава, а са образложењем да је тужилац личном изјавом потврдио да је наплатио ратну штету у износу од 12.000 КМ, будући да је чланом 6. Уредбе прописано да се неповратна новчана средства могу додијелити у износу до 8.000 КМ за куповину или изградњу стамбене јединице, односно за доградњу, поправку и санацију стамбене јединице која је у власништву подносиоца захтјева, а чланом 11. став 2. Уредбе прописано да лице које је наплатило ратну штету у износу мањем од 30.000 КМ или има право на наплату ратне штете у истом износу по основу правоснажне пресуде, односно поравнања склопљеног у складу са прописом којим се уређује област наканде штете настале у периоду ратних дејстава, може остварити право на стамбено збрињавање додјелом стамбене јединице, а додјелом

непоратних новчаних средстава само у висини разлике између износа наплаћене ратне нематеријалне штете и износа из члана 6. Уредбе (8.000 КМ).

Такође је тачно да је Уставни суд Републике Српске одлуком број У-68/19 од 20.5.2020. године утврдио да члан 11. став 1. тачка 8) и став 2. Уредбе, у дијелу који се односи на додјелу неповратних новчаних средстава само у висини разлике између износа наплаћене ратне нематеријалне штете и износа из члана 6. Уредбе (8.000 КМ) нису у сагласности са Уставом Републике Српске и Законом о правима бораца, војних инвалида и породица погинулих бораца Одбрамбено-отаџбинског рата Републике Српске („Сл. гласник Републике Српске“ број 134/11, 9/12 и 40/12, у даљем тексту: Закон о правима бораца), па тако да је тај основ за одбијање захтјева тужиоца за додјелу бесповратних новчаних средстава отпао, имајући у виду да је чланом 68. став 1. Закона о Уставном суду Републике Српске („Сл. гласник Републике Српске“ број 104/2011) прописано да закони, други прописи и општи акти који на основу одлуке Уставног суда престају да важе, не могу се примјењивати на односе који су настали прије дана објављивања одлуке суда, ако до тог дана нису правоснажно ријешени, што је у конкретном и случају.

С друге стране тужени је у оспореном акту примјеном члана 225. став 2. ЗОУП-а којим је прописано да ће другостепени орган одбити жалбу и кад нађе да је у првостепеном поступку било недостатака а да они нису могли утицати на рјешење ствари, одбио жалбу позивајући се и на то да је чланом 11. став 1. тачка 7) Уредбе прописано да се сматра да је стамбено збринута лице из члана 7. Уредбе ако је власник некретнине, предузећа или радње која има вриједност већу од 30.000 КМ.

Код чињенице да је тужилац и приложио увјерење Пореска ... број 06/1-02-0801.1-455-11-58389/19 од 23.7.2019. године према којем је у Фискалном регистру непокретности пријавио двије непокретности, и то непокретност у Б. у улици Б. К. број 41 чија је процијењена вриједност 45.148,45 КМ, за коју је и поднио захтјев за додјелу бесповратних новчаних средстава, а такође пријавио и непокретност у Ч. на адреси Л. ..., чија је процијењена вриједност 42.559,30 КМ, то је правилно оспореним актом и одбијена његова жалба на првостепено рјешење.

Код наведених чињеница утврђених у управном поступку, имајући у виду да је чланом 29. став 1. ЗУС-а прописано да суд рјешава спор по правилу на подлози чињеница које су утврђене у управном поступку, те да је чланом 19. став 1. истог закона прописано да се у тужби не могу износити нове чињенице и предлагати нови докази, осим ако несумњиво указују да је чињенично стање очигледно другачије од оног које је утврђено у управном поступку и под условом да тужилац пружи доказе да их без своје кривице није могао изнијети односно предложити до завшетка управног поступка, без утицаја је позивање тужиоца на увјерење РУГИПП Подручна ... Ч. од 30.9.2020. године које је приложио уз предметни захтјев, а према којем је био уписан у евиденцијама о непокретностима те подручне јединице само као посједник у периоду од 5.3.2009. године до 2.10.2012. године, те да у периоду прије тога и после тога није био уписан као посједник односно власник у евиденцијама о непокретностима које се воде код те подручне јединице.

Из изнијетих разлога, по оцјени овог суда произилази да побијаном пресудом није остварен ниједан од разлога из одредбе члана 35. став 2. ЗУС-а, који се односе на повреду закона, другог прописа или општег акта и повреду прописа о поступку која је могла бити

од утицаја на рјешење ствари, па се захтјев одбија, на основу одредбе члана 40. став 1. тог закона.

Како је предметни захтјев одбијен, тужиоцу према одредбама члана 49. и 49а. ЗУС-а не припадају ни трошкови поступка по основу подношења предметног захтјева по пуномоћнику адвокату, те је и тај захтјев одбијен.

Записничар
Радмила Дмитривић

Предсједник вијећа
Страхиња Ћурковић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић